

майно належить спадкоємцям з моменту відкриття спадщини (ч. 5 ст. 1268 ЦК України).

Вжиття заходів щодо охорони спадкового майна припиняє нотаріус, який їх вживав. Якщо місце відкриття спадщини і місце вжиття заходів щодо охорони спадкового майна різні, то про припинення охорони спадкового майна – попередньо повідомляється нотаріус за місцем відкриття спадщини.

Нотаріус за місцем відкриття спадщини зобов'язаний повідомити спадкоємців про припинення заходів щодо охорони спадкового майна.

Список використаної літератури:

1. Про нотаріат: Закон України від 02.09.1993 № 3425-XII.
<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3425-12#Text>
2. Порядок вчинення нотаріальних дій нотаріусами України: Наказ Міністерства юстиції України від 22.02.2012 № 296/5.
<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0282-12#Text>

Шамота Олександр Володимирович

аспірант кафедри цивільного права

Національного університету «Одеська юридична академія»

ДО ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ В УКРАЇНІ

Традиційна сім'я повільно, але поступово замінюється на нові сімейні стосунки. Сьогодні ми можемо бачити різні типи сімейної взаємодії. Між патріархальною та егалітарною сім'єю існує безліч проміжних, транзитивних моделей. Кожна з них складна за влаштуванням і включає несподівані мутації, переплетення типових норм традиційного та сучасного моделей сімейного життя.

На відміну від традиційної сім'ї, яка побудована за принципом підпорядкування главі сім'ї – чоловікові, субординації та ієрархії відносин, егалітарна, сучасна сім'я організована за принципом рівності, взаємоповаги та гнучкості розподілу сімейних обов'язків між усіма членами сім'ї, залежно від їх професійних/навчальних навантажень, наявності вільного часу, особистих нахилів та можливостей, стану здоров'я.

Питань егалітарної сім'ї торкається у свої дослідженнях професор О.І. Сафончик, яка зазначає, що: «відповідні трансформації у сім'ї в частині відносин між дружиною та чоловіком є неоднозначними та такими, що мають

прогресивні та регресивні моменти» [5, с. 18-22]. Разом з тим, науковець висвітлює питання гендерної експертизи сімейного законодавства України, якою передбачено аналіз правових норм, які визначають «відносини рівноправних суб'єктів подружніх відносин – чоловіка та дружини, зазначає, що сімейне законодавство України гарантує гендерну рівність та усуває гендерну дискримінацію» [5, с. 18-22].

У наукових джерелах доводиться, що «гендерна рівність» означає, що жінки та чоловіки повинні мати однакові можливості, права та обов'язки. Це означає, зокрема, що жінки та чоловіки повинні мати рівні повноваження, рівні можливості для здобуття освіти, і що вони повинні нести рівну відповідальність за дім та дітей. Ми далеко просунулися на шляху до забезпечення гендерної рівності в Україні, але ще багато що треба зробити. Наприклад, багато жінок, як і раніше, отримують нижчу зарплату, ніж чоловіки, хоча вони мають однакову освіту та службові обов'язки.

Всесвітньо визнані права людини передбачають, що чоловіки і жінки повинні мати однакові права, проте жінки часто піддаються поганому поводженню.

Тому ООН розробила Конвенцією «Про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок» [4], покликану захистити права жінок та ліквідувати всі форми дискримінації щодо жінок. Майже всі країни, що входять до ООН, підписали цю Конвенцію, що означає, що всі країни зобов'язані зробити все можливе для того, щоб покласти край дискримінації щодо жінок.

Основна мета Конвенції полягає в тому, щоб країни-члени ООН працювали над забезпеченням гендерної рівності. Досягнення гендерної рівності полягає, зокрема, у тому, щоб дівчата та жінки мали право на здобуття шкільної та вищої освіти. Йдеться і про те, щоб жінки мали змогу працювати, приймати рішення щодо свого особистого життя та вирішувати, за кого їм виходити заміж. Вони також не повинні зазнавати насильства з боку своїх чоловіків чи інших близьких. Усі жінки та дівчатка повинні мати ці права та можливість розпоряджатися своїм власним життям.

Таким чином, з прийняття Конвенції ООН «Про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок» забезпечення гендерної рівності стало частиною міжнародного права у галузі дотримання прав людини, у відповідності до Загальної декларації прав людини. У цьому знаковому документі в історії прав людини визнається, що «всі люди народжуються вільними і рівними у своїй гідності та правах» і що «кожна людина повинна мати всі права та всі

свободи, викладені в цій Декларації, без будь-якої різниці, як щодо раси, релігії чи іншого становища» [3].

У нашому сучасному суспільстві, зокрема у сім'ї проглядається деяка фінансова залежність жінок від чоловіків. Зазначене простежується особливо у період вагітності жінок та перебування у декретній відпустці. У цих випадка, належне фінансове забезпечення сім'ї, а отже дружини та дітей, повністю покладається на чоловіків, а жінки вживають заходів щодо ведення побуту та виховання дітей. Зазначене вказує на наявність гендерних стереотипів, які практично вказують на те, що право батька на відпустку по догляду за дитиною похідне від права матері.

У незалежній Україні, у ході реформування цивільного та сімейного законодавства, положеннями ст. 141 СК України визначається, що «мати, батько мають рівні права та обов'язки щодо дитини, незалежно від того, чи перебували вони у шлюбі між собою, а отже відповідно як чоловік, так і жінка мають однакові обов'язки по догляду за дитиною» [1]. Отже, вказані вище гендерні стереотипи в Україні на сьогодні зламані.

Крім того КЗпП України було доповнено статтею 77-3 та внесено зміни у статтю 179. Цікавими змінами виступають положення про те, що: «за бажанням матері або батька дитини одному з них надається відпустка для догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку; у разі, якщо дитина потребує домашнього догляду, одному з батьків дитини в обов'язковому порядку надається відпустка без збереження заробітної плати тривалістю, визначеною у медичному висновку, але не більш як до досягнення дитиною шестирічного віку» [2].

У сучасному світі, у багатьох країнах гендерна рівність широко втілюється у життя. Забезпечення рівних прав і можливостей для представників обох статей в Україні закріплене законодавчо, і забезпечення гендерної рівності відповідає основним європейським нормам.

Список використаних джерел:

1. Сімейний кодекс України: Закон України від 10.01.2002 р. № 2947-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2002. № 21. Ст. 135.
2. Кодекс законів про працю України: Закон України від 10.12.1971 р. № 322-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08#Text>
3. Всезагальна декларація прав людини: прийнята на третій сесії Генеральної Асамблеї ООН резолюцією 217 А (III) від 10.12.1948 р. (Конвенція про право, що застосовується до режимів власності подружжя (Гаага, 14.10.1978 р.)

4. Конвенція Організації Об'єднаних Націй про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок (ратифікована Україною ратифікована Україною 19 грудня 1980 року) та факультативний протокол до конвенції з ліквідації всіх форм дискримінації щодо жінок (Протокол ратифіковано Законом України Протокол ратифіковано Законом України № 946-IV від 05.06.2003, ВВР, 2003, № 39, ст.345). Міністерство України у справах сім'ї, молоді та спорту. Київ 2009. 44 с. URL: http://empedu.org.ua/sites/default/files/files/publications_materials/convention_cedaw_draft_04.pdf

5. Сафончик О.І., Шамота О.В. Принципи гендерної рівності за сімейним законодавством України. *Часопис цивілістики*. 2021. Випуск 41. С. 18-22.

Науковий керівник: д-р.юрид.наук., професор Сафончик О.І.

Шестакова Юлія Дмитрівна

аспірантка кафедри господарського права і процесу

Національного університету «Одеська юридична академія», адвокат

ЩОДО ПРОЦЕДУРИ ІНВЕСТИВАННЯ В КОРПОРАТИВНІ ПРАВА ЗА КОРДОН

Вітчизняні суб'єкти господарювання – резиденти мають право за власним бажанням здійснювати інвестування в корпоративні права іноземних компаній, об'єктом якого можуть бути майно, кошти та майнові права. Звідси можливо виокремити таке поняття як інвестування в іноземні корпоративні права вітчизняними суб'єктами господарювання. Загальною нормативною умовою для здійснення такої діяльності є проходження певної процедури легалізації – ліцензування, за результатами якої видається індивідуальна ліцензія, яка є законною підставою для перетину кордону. Порядок та умови видачі ліцензій визначає Уряд України та НБУ. Так, діє Положення, яке визначає порядок подання необхідних документів, їх розгляду та видачі індивідуальних ліцензій на здійснення резидентами майнових інвестицій за межами України. Видачу індивідуальних ліцензій здійснює Мінекономрозвитку, яке також встановлює її форму [1]. У зазначеному сенсі індивідуальна ліцензія виступає дозволом на здійснення інвестування майна за кордон або легалізаційною умовою його здійснення.